

Ο Βλάσης μόλις είχε δείξει στον Άρη το δωμάτιο στον κάτω όροφο όπου και θα έμενε. Λίγη ώρα νωρίτερα είχε έρθει από το ξενοδοχείο και η βαλίτσα με τα λίγα πράγματα που είχε φέρει μαζί του. Αφού τακτοποιήθηκε, του πρότεινε να καθίσουν για λίγο στη βεράντα και εκείνος δέχθηκε. Ο καιρός είχε αγριέψει και η βροχή δυνάμωνε, ενώ κατά διαστήματα ο τόπος σείονταν από τους κεραυνούς.

«Πέρασες καλά στη βόλτα σου;» τον ρώτησε.

«Ναι, μια χαρά», απάντησε ο Άρης, κοιτώντας ένα κυπαρίσσι που ο αέρας το πήγαινε πέρα δώθε.

«Το ακραίο έγινε συνηθισμένο πλέον», αναθεμάτισε ο οινολόγος, κόβοντας μερικά φύλλα κισσού που είχαν σπάσει από την έντονη βροχοπτώση και τον άνεμο, και έγερναν νεκρά.

«Υπερβολικό δεν είναι το μήνυμα που έστειλαν;» ρώτησε ο Άρης κοιτώντας το τηλέφωνό του.

«Τι να σου πω... Κάτι παραπάνω θα ξέρουν για να το έκαναν», αποκρίθηκε ο Βλάσης ήρεμα.

«Πάντως έχω πολύ καιρό να δω και να νιώσω τη βροχή», συνέχισε ο Άρης, απλώνοντας το χέρι του έξω από το στέγαστρο, με αποτέλεσμα το μανίκι του να γίνει μούσκεμα. Οι αστραπές φώτιζαν στιγμιαία τους αμπελώνες, αλλά και τον μεγάλο ξύλινο φράχτη που ξεκινούσε από την αυλή του σπιτιού και συνέχιζε μέχρι τον δρόμο.

Ο Βλάσης κοίταξε ψηλά. «Ρίχνει τελάρα, μιλάμε... Θα κάνει ζημιές σε όση σοδειά δεν έχει μαζευτεί. Δεν μας έφταναν οι φωτιές και τα υπόλοιπα όλο το καλοκαίρι...» κατέληξε.

Ο Άρης, που δεν άκουσε καν τα λόγια του, κοίταζε με δέος τη βροχή, λες και ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε κάτι ανάλογο. «Υπάρχουν μέρη στην έρημο όπου δεν βρέχει σχεδόν ποτέ, και οι άνθρωποι...» είπε μελαγχολικά, αλλά ο Βλάσης δεν τον άφησε να συνεχίσει.

«Με την κλιματική αλλαγή, και εκεί θα βρέξει, θα το δεις».

Ο Άρης, με ένα νεύμα, συμφώνησε. «Έχω τόσες ωραίες αναμνήσεις από εδώ...»

«Σε θυμάμαι μωρό να σε κρατάει η μητέρα σου στην αγκαλιά και να σου δείχνει τα πουλιά που πάσχιζαν να κλέψουν καμιά σταφυλόρωγα, κι εσύ ούρλιαζες για να τα διώξεις. Από τότε είχες δείξει την αγάπη σου για τα αμπέλια...»

«Σαν τη νεκρή ζώνη στην Κύπρο είναι αυτό το σπίτι και ο φράχτης από κάτω», είπε ο Άρης με πίκρα, και σαν να θυμήθηκε κάτι ξαφνικά, συνέχισε: «Η ταβέρνα του Σοφού έκλεισε; Πέρασα απ' έξω και δεν είδα ταμπέλα...»

«Όχι βέβαια. Απλώς έκανε ανακαίνιση και ίσως δεν την πρόσεξες. Είναι πιο μικρή, από ξύλο, και όχι αυτή που θυμάσαι εσύ με νέον», απάντησε ο Βλάσης και, βγάζοντας έναν αναστεναγμό, συνέχισε: «Πώς είναι η ζωή σου εκεί στον ερημότοπο;»

«Καλή, Βλάση... Πάντα με τις έγνοιες και τα τρεξίματα, αλλά καλή».

«Εγώ δεν θα μπορούσα να ζήσω σε τέτοιο μέρος».

«Έτσι νόμιζα κι εγώ, άλλαξα όμως γνώμη».

«Είσαι ακόμη με εκείνη την Αμερικάννα;»

Ο Άρης αντιλήφθηκε αμέσως την πρόθεσή του να μάθει περισσότερα για την προσωπική του ζωή. «Ναι», απάντησε, δείχνοντάς του πως δεν ήθελε να πει περισσότερα.

«Δεν σου πρόσφερα κάτι να πεις...» πετάχτηκε ο Βλάσης αλλάζοντας θέμα και έκανε να σηκωθεί, κρατώντας το μπράτσο της πολυθρόνας.

Ο Άρης τον πρόλαβε, πιάνοντάς τον από το χέρι. «Δεν πίνω πια, έχω καιρό να βάλω αλκοόλ στο στόμα μου... Λίγο νερό μόνο».

Στην αρχή, ο Βλάσης τον κοίταξε απορημένος, αλλά μετά τον χτύπησε ελαφρά στον ώμο νομίζοντας πως αστειευόταν. Συνεχίζοντας αυτό που ξεκίνησε, τον αγνόησε και πήγε προς το εσωτερικό του σπιτιού.

Ο Άρης πήρε το τηλέφωνο στα χέρια του και διάβασε ξανά το μήνυμα που του είχε στείλει η Κλαίρη. Ήταν ακριβώς κάτω από εκείνο που του είχε στείλει η Τζούς... Μόλις ένιωσε τον Βλάση να επιστρέφει, το γύρισε ανάποδα και το άφησε πάνω στο τραπέζι.

«Θα πούμε ένα εξαιρετικό Βιδιανό περσινής εσοδείας που μου έφεραν δώρο».

Ο Άρης κοίταξε τη φιάλη. «Κρήτη, ε; Από Ρέθυμνο ή Ηράκλειο;»

Ο Βλάσης σούφρωσε τα χείλη εντυπωσιασμένος. «Εσύ ξέρεις πιο πολλά από μένα για τα κρασιά».

«Όχι, κανένας δεν σε φτάνει... Απλώς έτυχε να ακούσω πως αυτή η ποικιλία είναι περιζήτητη».

«Εδώ και χρόνια την καλλιεργούν πάλι με εξαιρετικό αποτέλεσμα», είπε ο Βλάσης, δίνοντάς του ένα ποτήρι.

«Για να το λες...» απάντησε με αμηχανία, κρατώντας το ποτήρι μακριά από τα χείλη του.

«Παραλίγο να σε πιστέψω πριν. Ακούς εκεί δεν πίνω πια! Ο γιος του Βαγγέλη Βαλσάμη αρνείται κρασοκατάλυση;» κατέληξε γελώντας και ταυτόχρονα ακούμπησε το μπουκάλι στο τραπέζι.

«Μα δεν θα πω», αποκρίθηκε μελαγχολικά ο Άρης, αλλά ο Βλάσης συνέχισε αγνοώντας τον.

«Σε πρόποση για νεκρό κανένας δεν μένει στεγνός. Στη μνήμη του πατέρα σου. Θα έπινε μαζί μας, αν ήταν εδώ. Αν και θα μας μάλωνε που πίνουμε το ξένο...»

Στις τελευταίες λέξεις η φωνή του έσπασε, και ο Άρης, μη μπορώντας να κάνει αλλιώς, έφερε το ποτήρι στα χείλη του και ίσα που τα ύγρανε με το κιτρινοπράσινο κρασί. Δεν χρειάστηκε πολύ για να νιώσει μετά από καιρό τη γνώριμη γεύση του χυμού των σταφυλιών. Πολλές αναμνήσεις κατέκλυσαν το μυαλό του και μόνο από τη γεύση που άφησε στο στόμα του το κρητικό Βιδιανό. Δουλεύοντας τα τελευταία χρόνια σε χώρες της Μέσης Ανατολής είχε κόψει εντελώς το αλκοόλ.

«Τι ωραία γεύση... ροδάκινο!» αναφώνησε τελικά, σαν να έλυσε κάποιον γρίφο.

«Ήταν που δεν θα έπινες», τον πείραξε ο ιδιόμορφος οινολόγος.

«Αυτό και τέλος», δήλωσε ο Άρης, κάνοντάς τον να γελάσει ειρωνικά.

«Πολλά υποσχόμενη ποικιλία, νεαρέ μου, μακάρι να την καλλιεργήσουμε κάποτε και στα μέρη μας...»

Ο Άρης έμεινε σιωπηλός, κοιτώντας το ποτήρι του. Ασυναίσθητα, σαν συνήθεια που ξύπνησε από παλιά, κατέβασε άλλη μια γουλιά. Αυτή τη φορά κανονική, με αποτέλεσμα να νιώσει στο λαρύγγι του την κάψα του αλκοόλ.

«Ήταν δύσκολος, αλλά ωραίος άνθρωπος ο πατέρας σου», είπε ο Βλάσης.

«Όσο τον έζησα, ένιωσα περισσότερο το πρώτο», είπε με πίκρα ο Άρης, πίνοντας μηχανικά. Κρατώντας το δροσερό ποτήρι στη χούφτα του, κοίταξε τον Βλάση σκεπτικός. «Με αγαπούσε καθόλου, πιστεύεις;» ρώτησε, ξαφνιάζοντας τον οικοδεσπότη ο οποίος τον κοίταξε κουνώντας το κεφάλι.

«Μου κάνει μεγάλη εντύπωση η ερώτησή σου, γιατί το ίδιο με ρώτησε κι εκείνος για σένα ένα βράδυ που είχε γίνει σκνίπα».

Για λίγα δευτερόλεπτα επικράτησε σιωπή μεταξύ τους και το μόνο που ακουγόταν ήταν ο ήχος της δυνατής βροχής και ο αέρας.

«Τι απάντησες σε εκείνον τότε, λοιπόν, και τι απαντάς σ' εμένα τώρα;»

«Του είπα ότι στις σχέσεις των ανθρώπων το μόνο που έχει αξία είναι η αγάπη. Εκείνη που σε δέχεται και σε αποδέχεται. Που δεν σε κρίνει. Η πραγματική αγάπη δεν σε φυλακίζει σαν το κρασί μέσα σε ένα βαρέλι, περιμένοντας να εξελιχθείς με τα δικά της θέλω, γιατί το μόνο σίγουρο είναι ότι η γεύση που θα σου αφήσει θα είναι ίδια με το ξίδι».

Ο Άρης χαμογέλασε. «Κι εκείνος τι είπες;»

«Τίποτα. Ήταν πολύ μεθυσμένος για να καταλάβει τι εννοούσα».

«Χρωστάς και σ' εμένα απάντηση», του υπενθύμισε.

«Είναι ακριβώς η ίδια με αυτή που έδωσα στον πατέρα σου, με τη διαφορά ότι εσύ είσαι νηφάλιος και καταλαβαίνεις τι θέλω να πω. Εκείνος ως πατέρας δεν σου την έδειξε αρκετά, κι εσύ ως παιδί απομακρυνόσουν συνεχώς, μέχρι που βρεθήκατε απέναντι οι δυο σας, βάζοντας ανάμεσά σας το μίσος, που πάντα караδοκεί».

Ο Άρης κάτι πήγε να πει, αλλά ο Βλάσης συνέχισε σηκώνοντας το δάχτυλό του.

«Για να αφήσω τις αμπελοφιλοσοφίες, όμως, θα σου πω με απλά λόγια πως σε αγαπούσε πολύ περισσότερο απ' ό,τι έχεις φανταστεί».

Αμήχανα και οι δυο ήπιαν από μια γουλιά και πρώτος ο Βλάσης άλλαξε θέμα.

«Φαντάζομαι σε έχει καλέσει αύριο ο αδερφός σου στο τραπέζι που κάνει στο πατρικό σας».

Ο Άρης αναστέναξε. «Φρόντισε γι' αυτό η γυναίκα του... Αλλά έχω την εντύπωση πως το έκανε χωρίς να τον ρωτήσει».

«Άρα θα έρθεις», συμπέρανε ο Βλάσης.

«Δεν ξέρω καν αν θα είμαι στη Νεμέα αύριο».

«Θα είσαι», τον διαβεβαίωσε με σιγουριά, και ο Άρης άλλαξε ύφος.

«Για πες μου γι' αυτά που άλλαξαν όσο έλειπα...»

Ο οινολόγος σοβάρεψε, χαϊδεύοντας το λεπτό γενάκι του.

«Δεν θα το έμαθες, αλλά ο πατέρας σου εδώ και περίπου έναν χρόνο είχε μετακομίσει στο σπιτάκι δίπλα στο πατρικό σας».

«Γιατί;»

«Για να ανακαινίσουν το αρχοντικό και να μείνουν εκεί ο αδερφός και η νύφη σου».

«Και το δέχτηκε έτσι απλά;»

«Από τότε που χάσατε τη μάνα σας, ο Βαγγέλης ήταν η σκιά του εαυτού του. Ναι, το δέχτηκε, και μάλιστα έλεγε σε όλους πως αυτός το αποφάσισε, για να έχει την ησυχία του, αλλά δεν ήταν έτσι».

Ο Άρης παρέμεινε σιωπηλός, προσπαθώντας να μην εκφράσει ό,τι ακριβώς ένιωθε. Κάτι που δεν κατάφερε. «Τελικά ο πρωτότοκος τον εκθρόνισε σύντομα», είπε χαμογελώντας με πίκρα.

Ο Βλάσης αναστέναξε σαν να συμφωνούσε, και ο Άρης συνέχισε:

«Για όλους ήμουν πάντα ο δεύτερος, εκείνος που δεν έπρεπε να δείχνει καλύτερος από τον πρώτο – και ο πατέρας μου φρόντιζε να το συντηρεί αυτό, επικρίνοντας τις αδυναμίες μου και τονίζοντας τα προτερήματα του αδερφού μου».

«Πάνε τώρα αυτά, μην τα σκέφτεσαι». Ο Βλάσης αναστέναξε νιώθοντας την πίκρα του.

«Υπάρχουν και άλλα που δεν ξέρω;» ρώτησε αλλάζοντας πάλι ύφος, περιμένοντας από τον Βλάση να συνεχίσει τις αποκαλύψεις.

«Τα πράγματα δεν πάνε καλά», του είπε ξερά.

«Το ξέρω αυτό».

«Δεν μιλάω για τη φετινή κακή χρονιά μόνο. Η επιχείρηση δεν πάει καλά».

«Δηλαδή;»

«Ο αδερφός σου απέκτησε πολύ ακριβά και επικίνδυνα γούστα...»